

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina 2. Desumpta ex cap. 12. & 13. lib. 3. Regum, in quibus describitur Roboami dura responsio, decem Tribuum defectio, Idololatria Jeroboami. Vaticinium de interitu domûs Idololatræ impœnitentis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

Doctrina 2.

*Desumpta ex cap. 12. & 13. lib. 3. Regum, in quibus describitur Roboam
dura responsio, decem Tribuum defectio, Idololatria Jeroboam. Vaticinium
de interitu domus Jeroboam Idololatrie impenitentis.*

Considera I. **Q**UOD sicut experientia teste unica quandoque scin. N. 191.
tilla ingens excitavit incendium, in cinerem redi-
gens integras civitates: ita unicò, aut pauculis verbis, injuriosum quid
spirantibus, integræ Provinciæ & Regna ad extremas clades & ruinam
pervenerint. Paucula verba, quæ juvenes Ministri Regi Roboam
suggerant, Populo objicienda, tantos animi motus, & tantam à le-
gitimo Rege aversionem excitaverant, ut unanimi votò voceque
communi conclamatum sit. v. 10. capitis 12. *qua nobis pars in Da-
vid? recedentes igitur à Domo David elegere sibi Regem Jeroboam,
à Rege Juda penitus divisi.* Apostolus Jacobus linguam sub veneni
analogia describens: ait c. 3. *plena venenò mortiferò, ut sic lethalia decla-
ret vulnera, quibus illa propriam incautè loquentis personam, & alias
quoque inficiat.* Nazianz. carm. 3. in lingua non unum dumtaxat,
sed multiplex veneni genus latere contendit, dicens: *in lingua sita sunt
permulta venena.* Quin imò magis nocere videtur lingua, quàm vene-
na: nec enim venenum absentibus nocet, nocet verò lingua; quare
S. Bernardus ait de illa: *nocet à longè, proinde sagitta assimilatur, quæ de lon-
gè vulnerat.* Salvator noster, qui etiam unius verbi Imperiò stupenda
parravit Miracula, liberans à Dæmone obsessos, illuminans cæcos, eri-
gens claudos, ad vitam revocans mortuos: muto tamen illi, cujus
meminit S. Marcus c. 7. linguæ usum redditurus, multos actus præ-
misit: adeò, ut etiam lacrymas fuderit; asserit enim sacer textus: *&
suspiciens in Cælum ingemuit.* Grande Mysterium in isto facto videtur
latere, hoc S. Chrysost. Homil. 5. detegit, dicens: quòd licet Dæmon
omnibus nostris abutatur sensibus, ut nos ad Deum offendendum
inducat: nihilominus nullum ei melius instrumentum occurrat, quò
majori cum facilitate & actuum frequentia prævaricari nos faciat,
quàm linguâ. Hoc ipsum clarissimè perspectum habens Salvator, tam
difficilem se exhibuit muto in reddenda lingua. Christiane Lector,
qui sæpius jam nocuisti linguâ, vel suggerendò mala consilia cum ju-
veni-

venibus Roboami Ministris, vel loquendô turpia cum puillorum & innocentum scandalo, vel detegendô occulta cum absentium infamia, vel proferendô falsa cum proximi contumelia, vel exspuendô perjurâ cum Dei offensa, franum tandem huic labili & nocivo impone membro, & pone ostium labiis; ne unquam declinet in verba malitiæ, venenô si utendum, cavent vel maxime Medici, ne in quanto, vel quali excedant, fat gnari: parvum excessum multum obesse. Si ergo tibi loquendum est Christiane, linguâ utere ceû venenô, nullum admitturus excessum, qui admitti solet, si effutiantur verba inconsiderata, mordacia, scurrilia, affectata, contentiosa, jactabunda. Quemadmodum Nautæ omnia loca, periculis in mari obnoxia, habent in suis mappis exactè delineata, ita tu omnia genera malorum sermonum deferas in mente notata, ut ea studiosè devites. Christus Dominus muto illi redditurus linguæ usum, *exspuisse* dicitur. Sputum seu saliva à sale dicta Sapientiæ indicium est juxta Interpretes: ut verò saliva è capite defluit, in ore colligitur, & collecta ejicitur: ita sermo noster è cerebro seu judicio prodire debet, & non nisi benè ponderatus effundi. Quare etiam Ecclesiast. c. 28. admonet: *verbis tuis satiro stateram*. Quali alluderet ad mercatores, qui monetas aureas accuratè ponderant, priusquam eas accipiant, vel expendant. Ita oportet verba per linguam effundenda ad trutinam ponere, considerandô prius, an nihil spurii admixtum habeant.

N. 292. Considera 2. Prophetam à Deo missum, ut Jeroboam Idololatriæ causâ deprehenderet, saxum locô illius impii Regis fuisse allocutum talibus verbis: *Altare! Altare! dicit Dominus v. 2. c. 13.* Videbatur planè Propheta majorem in lapide & saxo dispositionem ad pœnitentiam reperire, quam in Rege, non in communem lapidem, sed in adamantem obdurato. *Et ecce! Altare scissum est, v. 5.* citati cap. Immutum tamen permansit sua in impietate regale pectus, grandî etiam miraculô nullatenus emollitum. Meritò igitur de habituatis peccatoribus canit Propheta regius Psal. 57. *Furor illis secundum similitudinem serpentis. sicut aspidis surda & obdurantis aures suas.* In quæ verba S. August. ait: *Ecce! aspidis surda, duriores lapidibus, quibus incantatorem suum lapidaverunt, non audierunt vocem incantantis, & medicamento medicati à sapiente.* Fingere dari aliquem, qui nec grandium campanarum sonum, nec castrensiæ tormentorum mugitum, nec tubarum clangores exaudire queat: an non talem petrà surdiorem dixeris? at hęc ipsum dices de peccatore

tore obstinato, cujus tanta est mentis surditas; ut nec terribiles extremi Judicii tubas, nec maximarum Cœli Campanarum, Misericordiæ videlicet & Justitiæ divinæ sonos, imò ipsius damnationis sententiæ tonitrua exaudiens fateatur de se: *Ego autem tanquam surdus non audiebam.* Psal. 37. Hæc considerans Christiane, si quod incurristi peccatum, ocius per pœnitentiam illud expelle, ne luti naturam induat, quod fornaci calidæ immissum brevî intervallò vertitur in lapidem. Assertum S. Scripturæ v. 33. cit. capitis verificabitur quoque de te: *Non est reversus Jeroboam à vita sua pessima &c.* dum ab uno scelere in alterum & abinde in vitiorum voraginem deturbaberis, & audietur tandem de anima tua, quod v. 34. auditum de Domo Jeroboam: *eversa est, & deleta de superficie terra.*

Doctrina 3.

Desumpta ex cap. 14. & 15. lib. 3. Regum, in quibus describitur Vaticinium Ahia Propheta de pœnis Jeroboam ejus conjugii denunciaturum. Secuta mors Jeroboam. Ase pietas & fœdus cum Benadab.

Considera 1. **C**hristianos, extrinsecam tantummodo pietatem præferentes, non ineptè comparari Conjugi Regis Jeroboam, de qua cap. 14 agit S. Script. asserens: Illam filiò suò ægro-tante jussam esse à Rege, commutatò habitu accedere Prophetam Ahiam, ut ei ferat *decem panes, crustulam, & vas mellis*, quod studiosè præstitit, aliam mulierem habitu mentita; sed ocius divinâ revelatione à viro Dei agnita, audiit ab illo v. 7. cit. capitis: quare aliam te simulas? *ego autem sum missus ad te durus nuntius Vade, & dic Jeroboam &c.* remittebatur ergo: Regi horrendam Dei vindictam denuntiatura. Par planè responsum à Deo referent, qui fictò pietatis habitu non virum Dei, sed ipsum Deum accedunt, munera externæ tantum Devotionis oblaturi. *Va duplici corde*, ait Eccles. & peccatori terram ingredienti *dubis viis.* Abulensis v. 7. in cap. 23. Matth. ad verbum *Va!* reflectens, quod Christus sæpè in Phariseos & Scribas fictè pios dicitur intonas-se, asserit: illud esse infelicissimum maledictionis nuncium. Hinc legitur Matthæi 20. Christum Dominum, postquam Phariseos Hypocritas redarguisset, conversum ad ficulneam, foliis non fructibus instructam, eam maledixisse. Quod factum jure meritò miratur SS. PP. id